

Pierwsza służba...

*Pierwsza służba – to przeżycie –
twardej próby nadszedł moment,
problem był – nie uwierzycie –
z głośnym wydawaniem komend.*

*Od mojego tu przybycia
krzyki bardzo mnie raziły,
dla niektórych to styl życia,
mnie się z kłótnią kojarzyły.*

*Gdy wydawać je musiałem,
z pierwszych to się nawet śmiali,
kiedy je opanowałem –
już poważnie mnie słuchali.*

*By kompanię zebrać w szyku,
tak komendę trzeba wydać,
aby w niej nie było krzyku,
a i tak ją było słychać.*

*Bo komenda to jest sztuka,
wiedzą trzeba się kierować –
tu niezbędna jest nauka
jak ją można intonować.*

*Głos się także trenowało,
by stanowczy był i twardy,
to nam w służbie się przydało,
bo komendy to nie żarty.*

*Stres ogromny, przemęczenie,
przecież wszystko pierwsze, nowe,
niewyspanie, rozdrażnienie,
tępy ból rozsadał głowę.*

*To psychiczne obciążenie
bardziej się we znaki dało,
a tak zwane dowodzenie
wcale się nie podobało.*

*Był to sprawdzian odporności
i preludium dowodzenia,
krzyk powodem był do złości,
lecz się zmienił punkt widzenia.*

*Kiedy wreszcie służba zdana
można wcześniej się położyć,
już spokojnie spać do rana,
lecz wpierw mundur w kostkę złożyć.*

*Czy tak każdy się przejmował? –
nie ma na to odpowiedzi,
bo niejeden się maskował,
kryjąc, co mu w duszy siedzi.*

*Ale to zapamiętałem,
że po służbie mnie pytali –
„jak to przeżyć, czy się bałem?” –
gdy się do niej szykowali.*

*Służby, które były później,
znacznie łatwiej się pełniło,
już spokojniej, dużo luźniej,
doświadczenie się zdobyło.*

*Można pierwszą tak przeżywać
i w nią wkładać tyle siły,
stresy trzeba pokonywać,
aby zdrowia nie zniszczyły.*